

הלכות שנגזרות פירק ז

א. המשתחוה לעבודה זרה ונסך וקטר וזבח, בהעלים אחד חייב ארבע חטאות; וכן אם פער עצמו לפעור וזרק אבן למרקלים, בהעלים אחד חייב שתיים. וכן כל פיוצא בזה, יהי חייב על כל עבודה ועבודה.

ב. במה דברים אמורים, בשהזיד בעבודה זרה, ושגג בעבודות אלו; אבל אם הזיד בעבודות, ושגג בעבודה זרה אינו חייב אלא חטאת אחת.

ג. פיצד: ידע שזו עבודה זרה, ושאסור לעבדה, אבל לא ידע שהשתחויה והנסוך עבודה, והשתחוה ונסך חייב שתיים; ידע שאלו עבודות הן, ואסור לעבד בהן לאל אחר, ולא ידע שזו עבודה זרה, לפי שלא היתה שלכסף ושלזהב, ועלה על דעתו שאין קרויה עבודה זרה אלא שלכסף וזהב, ועבדה בכל העבודות אינו חייב אלא חטאת אחת.

ד. כלל גדול אמרו בשבת: כל השוכח עיקר שבת, ושכח שנצטוו ישראל על השבת, או שנשפח והוא קטן לבין הגויים, או נתגיר קטן והוא בין הגויים אף על פי שעשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה אינו חייב אלא חטאת אחת, שהכל שגגה אחת היא. וכן חייב חטאת אחת על כל חלב שאכל, וחטאת אחת על כל דם שאכל; וכן כל פיוצא בעברות אלו.

ה. וכל היודע עיקר שבת, אבל שכח שהיום שבת, ודמה שהוא חל אף על פי שעשה בו מלאכות הרבה, חייב חטאת אחת על היום בלוי; וכן חטאת, על כל שבת ושבת ששגג בו.

ו. וכל היודע שהיום שבת, ושגג במלאכות ולא ידע שמלאכות אלו אסורות, או שידע שהן אסורות ולא ידע שחייבין עליהן כרת, ועשה מלאכות הרבה חייב חטאת על כל אב מלאכה ומלאכה: אפלו עשה הארבעים חסר אחת בהעלים אחד, מביא תשע ושלושים חטאות. שכח שהיום שבת, ושגג אף במלאכות ולא ידע שמלאכות אלו אסורות אינו חייב אלא חטאת אחת.

ז. העושה אב ותולדותיו, בהעלים אחד אינו חייב אלא חטאת אחת; ואין צריך לומר העושה תולדות הרבה שלאב אחד, שאינו חייב אלא חטאת אחת. עשה תולדה שלאב זה, ותולדה שלאב זה, בעלים אחד יראה לי שהוא חייב שתי חטאות.

ח. עשה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת, כגון שזרע ונטע והבריק והרקיב, בהעלים אחד אינו חייב אלא חטאת אחת. וכבר נתבאר בהלכות שבת, האבות והתולדות ומלאכות שהן מעין האבות.

ט. העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת, בשבתות הרבה בין בזדון שבת ושגגת מלאכות, בין בשגגת שבת וזדון מלאכות חייב על כל מלאכה ומלאכה. פיצד: ידע שהיום שבת, וזרע בו מפני שלא ידע שהזריעה מלאכה, וכן בשבת שניה ידע שהיא שבת, ונטע בה מפני שלא ידע שהנטיעה אסורה משום מלאכה, וכן בשבת שלישית הבריק מפני שלא ידע שההברקה מלאכה חייב על כל אחת ואחת, אף על פי שהן מעין מלאכה אחת: מפני שהשבתות, כגופין מחלקין הן.

י. שגג שהיום שבת, וזרע בו, והוא יודע שהזריעה מלאכה, וכן

בשבת שניה שכח שהיא שבת, ונטע בה, והוא יודע שהנטיעה מלאכה, וכן בשלישית שכח שהיא שבת, והברין, אף על פי שיודע שההברכה מלאכה הרי זה חייב על כל אחת ואחת: שהימים שבין שבת לשבת, הרי הן כידיעה לחלק.

יא. מי שקצר וטחן בגרגרת בשגגת שבת וזדון מלאכות, שאינו חייב אלא חטאת אחת, וחזר וקצר וטחן בגרגרת בזדון שבת ושגגת מלאכות, שהוא חייב על כל מלאכה ומלאכה, ונודע לו על קצירה שלשגגת שבת וזדון מלאכות קצירה גוררת קצירה, וטחינה גוררת טחינה, וכאלו עשה ארבעתן בשגגת שבת וזדון מלאכות, שאינו חייב אלא חטאת אחת. וכיון שהקריב חטאת זו, נתפטר לו על הכל; וכשידעם אחר כן, אינו צריך להביא חטאת אחרת.

יב. אבל אם נודע לו תחלה על קצירה שלזדון שבת ושגגת מלאכות, והקריב חטאת נתפטר לו על זו הקצירה שנודע לו עליה, ועל הקצירה והטחינה שלשגגת שבת וזדון מלאכות, מפני ששניהן כמלאכה אחת, ונגררה קצירה וטחינה עם הקצירה. ותשאר הטחינה שלזדון שבת עד שיודע לו עליה, ויביא חטאת שניה.

יג. קצר כחצי גרגרת בשגגת שבת וזדון מלאכות, וחזר וקצר כחצי גרגרת בזדון שבת ושגגת מלאכות הרי אלו מצטרפין: קצירה גוררת קצירה. וכן כל כיוצא בזה, בשאר מלאכות.

יד. המתכוון לחתוך את התלוש, וחתך את המחבר אף על פי שנתכוון לחתיכה הואיל ולא עשה מחשבתו, פטור מן החטאת: שזה כמתעסק; ולא אסרה תורה אלא מלאכת מחשבת, כמו שבארנו כמה פעמים.

טו. החותה גחלים בשבת, שהוא מכבה את העליונות ומדליק את התחתונות אם נתכוון לכבות ולהבעיר, חייב שתים. חתה גחלים להתחמם מהן, והבערו מאליהן חייב: מפני שמלאכה שאינה צריכה לגופה, חייב עליה כמו שבארנו בהלכות שבת. וכשם שחייב על זדונה כרת, כך חייב על שגגתה קרבן חטאת.